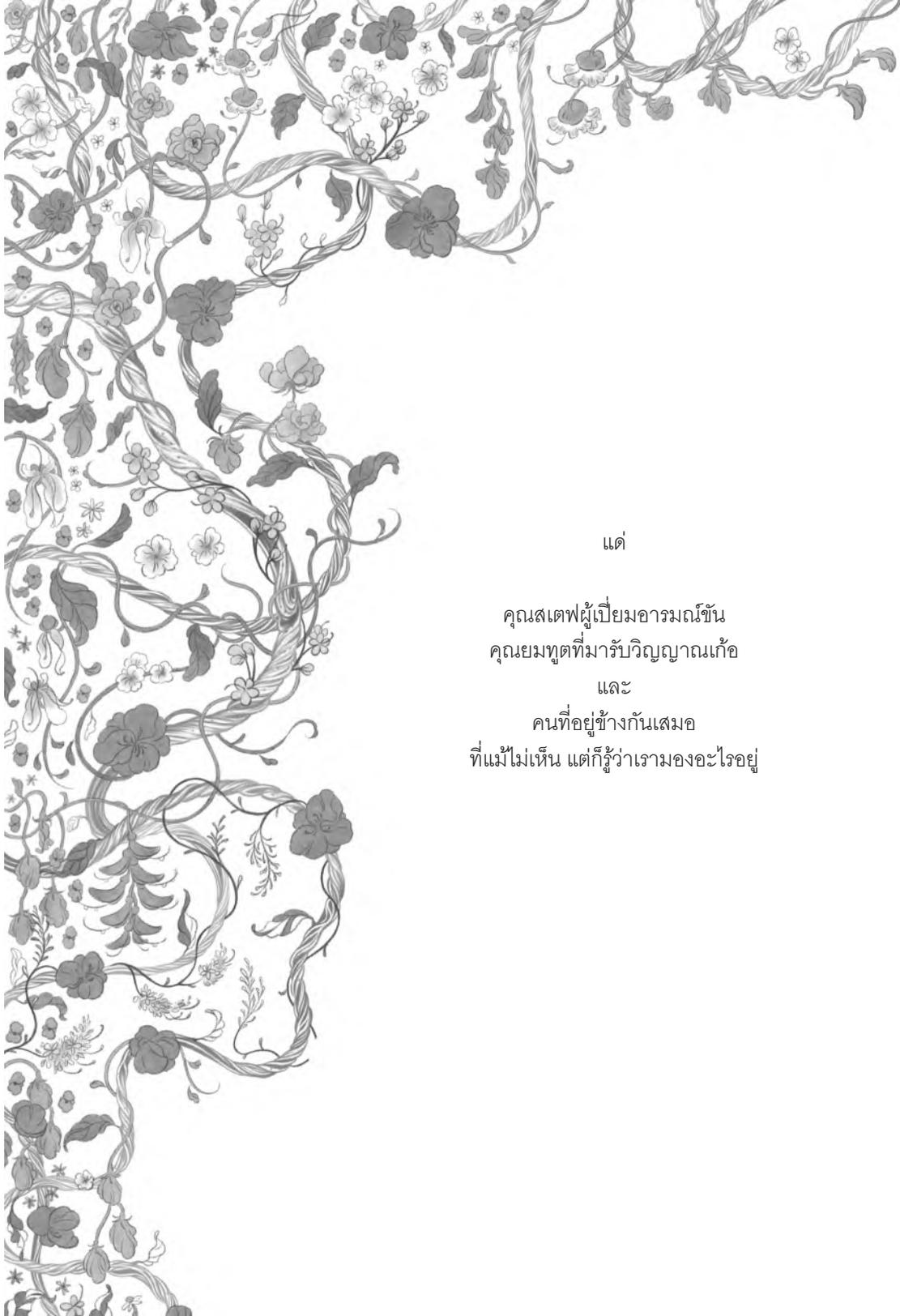

ถ้ารักกันแล้ว
มากอดกัน
ในโลงกันเถอะ

STORY MOSAIZ
COVER SLEEPYBEE & MOSAIZ

แต่

คุณสเตฟผู้เปี่ยมอารมณ์ขัน
คุณยมทูตที่มารับวิญญาณแก้ว

และ

คนที่อยู่ข้างกันเสมอ
ที่แม่ไม่เห็น แต่ก็รู้ว่าเราคงจะรออยู่

Content warnings : การตาย

การฆ่าตัวตาย ภารกิจของยมทูต

หมายเหตุ :

1. นิยายเรื่องนี้อยู่ในจักรวาลเดียวกับเรื่อง *ข้าอวยกตายแล้ว ปล่อยข้าให้ตายๆ ไปเถอะ* ทั้งสองเรื่องมีบางเหตุการณ์ร่วมกันซึ่งผู้เขียนตั้งใจเพิ่มเนื้อหาบางส่วนลงในนิยายเรื่องนี้ ในมุมมองของต่างตัวละคร
2. บางบทจะมีความในใจของตัวละครอยู่ด้วย ซึ่งปรากฏในต้นฉบับในเว็บนิยาย

ถ้ารักกันแล้ว
มากอดกัน
ในโลงกันเถอะ

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เผยแพร่ครั้งแรกใน ReadAWrite พ.ศ. 2563 - 2564

จัดพิมพ์หนังสือ พ.ศ. 2565

เรื่องและภาพประกอบในเล่ม : MosaiZ

ภาพปก : Sleepybeee & MosaiZ

พิสูจน์อักษร : Floral Loch

จัดรูปเล่ม : Gu_proofreal & MosaiZ

ISBN: 978-616-598-339-6

ติดต่อพูดคุยกับผู้เขียน

twitter: @MosaiZ_N

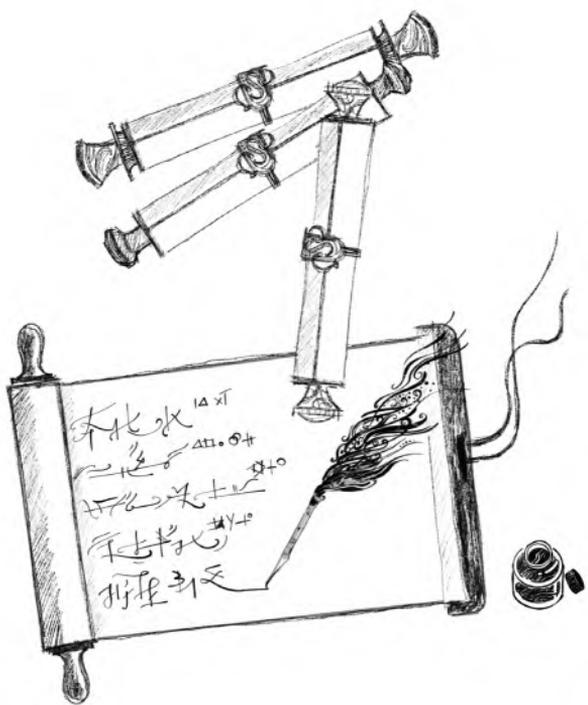
#มากอดกันในโลงกันเถอะ

ဝဂ်းပုဂံ

บทนำ

ความโกลาหลในยมโลก

“ทะเลาะอะไรกัน! เหลวไหลที่สุด!”

ร่างที่ปกคลุมด้วยควันและเปลวเพลิงหนาแน่นจนแทบไม่เห็นโฉมหน้าปรากฏขึ้นกลางลานสำนักงานหลักยมโลกพร้อมเสียงตวาดดังกัมปนาทไปทั่วด้วยความกริ้ว เหล่ายมทูตที่กำลังทะเลาะกันต่างตื่นตระหนก แตะฮือออกไปด้านข้างดูจมดแตกรัง ทุกตนล้วนแต่หวาดกลัวจนตัวสั่น ยอบกายกราบกรานลงกับพื้น

แยءแล้ว! พวกเขาทำอะไรวุ่นวายจนจำวนรกมาเอง!

แต่ประเดี๋ยวก่อน ปกติจำวนรกไม่เคยสนใจกิจการใดในยมโลกเลยนี่นา อะไรดลใจให้วันนี้เกิดความใส่ใจขึ้นมา?

จำวนรกย่างเท้าหนักแน่นบนลานกว้าง สายตาคมกล้าจับจ้องยมทูตทุกคนโดยรอบอย่างเอาเรื่อง

เมื่อครู่เจ้าพวกนี้ทะเลาะกันเสียงดังจนเขาที่กำลังเพลินกับการทำสวนดอกไม้ต้องถ่อออกมาดู เฮอะ บังอาจทำลายสุนทรียะของเรา พวกเจ้าสมควรตายยิ่ง! เสียตายที่คนตายไม่อาจตายซ้ำได้ หรือถึงหากได้ก็เป็นเรื่องที่ควรเสียดาย

เมื่อไม่มีใครเอ่ยปากรายงานได้ทันใจ ในพริบตาทั้งลานกว้างก็ลุกท่วมด้วยเปลวไฟสีดำทะมึนของเทพปีศาจ ยมทูตหลายคนที่ถูกเพลิงกรดคลอกส่งเสียงร้องโหยหวน ล้มกลิ้งทูลงทูลายเป็นที่น่าอนาจอนาถ ส่วนพวกที่รอดพ้นล้วนแต่เครียดเกร็งแทบหายใจไม่ออก

ก่อนที่เรื่องจะบานปลายเกินควบคุม ด้านข้างของจำวนรกพลันมีผลึกน้ำแข็งสีดำระยิบระยับปรากฏขึ้นผลึกหนึ่ง ทุกคนเห็นดังนั้นก็ทราบว่ากิลิ ยมทูตฝั่งขวาของจำวนรกมาถึงแล้ว ต่างค่อยแอบพुरुลมหายใจออกมาด้วยความโล่งอก

ยมทูตฝั่งขวาก้าวเดินออกมาจากผลึกน้ำแข็งด้วยท่วงท่าสง่างาม ร่างนาง ทั้งดำสนิทที่เปล่งประกายดุจเดียวกับผลึกตัวแทนของนาง กิลิค้อมศีรษะให้ร่างที่ ล้อมด้วยเปลวเพลิงแห่งความกริ้วอย่างนอบน้อมที่สุด

“จ้าวรกรนายข้า กรุณาสงบใจก่อนเกิด มิเช่นนั้นสำนักงานหลักของยมโลก ที่อยู่ด้านข้างคงพังไปด้วยเป็นแน่แท้”

น้ำเสียงนางอ่อนโยนแต่หนักแน่น บอกความต้องการชัดเจนไม่อ้อมค้อม ทว่าทั้งยมโลกน่ากลัวว่าจะมีแต่นางแล้วที่กล้าท้าทายนายเหนือหัวอย่างตรงไปตรงมา เทพปีศาจผงศิระชะเห็นด้วยยอมเก็บเพลิงนรกกลับเข้าร่างทิ้งไว้เพียงความพึงพินาศ และเขม่าควันที่ลานวงกลม

กิลิเอี้ยถามเหล่ายมทูตแทนจ้าวรกรด้วยน้ำเสียงราบเรียบ หากมีอำนาจ กตตันมหาศาล

“โปรดบอกเรามาว่าเกิดอะไรขึ้น”

“พวกเราแย่งตารางงานกัน” เหล่ายมทูตตอบเสียงอ่อย

จ้าวรกรได้ยินแล้วได้แต่เลิกคิ้ว ตารางงานรับวิญญาณ? เดียวนี้ยมทูตชั้น ฆนาตนี้เลยหรือนี่? ตลกสิ้นดี เขาพลันแผดเสียงหัวเราะสะเทือนเลื่อนลั่นทำระลอกที่ บานหน้าต่างสำนักงานยมทูตแตกร้าวทั้งแถบ

“กิลิ เรื่องนี้น่าขำนัก ส่งรายงานเรื่องนี้ให้เราด้วย”

หลังจากเจอเรื่องตลก ได้เห็นยมทูตชั้นแย่งชิงตารางงาน บ่ายวันนี้จ้าวรกร จึงอารมณ์ดีเป็นพิเศษ ควันและเปลวเพลิงรอบกายหรือลงจนพอเห็นร่างที่แท้จริงจำไร แม้ไม่เห็นถนัดตา แต่พอเห็นว่าเป็นเทพปีศาจรูปงามสมเป็นพงศ์เทพ โบหน้าคิ้วตาคม ร่างสูงเพรียวหากกล้ำเนื้อหนั้นแน่นงดงาม ที่หน้าท้องเห็นกล้ำเนื้อเรียงสวย เส้นผม เป็นลอนน้อยๆ พลัวไปตามพลังรอบกาย กิลิเหลือบตามองเป็นระยะ ลอบรำพึงในใจ ว่าความนี้ขอคูให้คุ้มหนอยเถอะ นานทีกว่าอีกฝ่ายจะอารมณ์ดีจนสามารถเห็นร่างนี้ได้ ชัดตา พลังยื่นรายงานเรื่องราววันนี้ถึงมือนายเหนือหัว

จ้าวรกรเปิดผ่านๆ อย่างขอไปทีแล้วชันร่างขึ้นจากบัลลังก์โครงกระดุก เหลียวหน้ามองนางยมทูตฝั่งขวาของเขาอย่างงุนงงเป็นที่สุด เอ่ยถามเสียงห่มต่ำ

“กิลิ นี่มันเรื่องอะไร? พวกยมทูตแย่งชิงตารางงานรับวิญญาณ? ไม่ใช่ว่าทุกคนจะได้คนละหนึ่งแผ่นมิใช่หรือ?”

เห็นได้ชัดว่าจำนวนรกอ่านรายงานบรรทัดเว้นสามบรรทัดโดยแท้ นางยมทูตเห็นอย่างนั้นแล้วค่อยรู้สึกโล่งอกหน่อยๆ ตอนแรกคิดว่าวันนี้เป็นวันโลกาวินาศแล้วเพราะอยู่ดีๆ จำนวนรอกเกิดอยากจะสนใจความเป็นไปของยมโลกขึ้นมา ปรากฏว่าแท้จริงคงจะเบื่อดีใจหาเรื่องฆ่าเวลามากกว่ากระมัง

“ในหน่วยตารางงานรับวิญญาณมียมทูตที่ทำงานดีมากอยู่คนหนึ่ง ใครได้ตารางงานของเขาไปจะจบวันได้อย่างง่ายดาย”

“ไปรับวิญญาณเหมือนๆ กันจะต่างกันขนาดนั้นได้อย่างไร เหลวไหลน่า!”

กิลิทำหน้าเบี่ยมทูตตนนั้นเป็นเด็กปั้นของนาง นางยอมไม่พอใจที่มีผู้ดูหมิ่นเด็กในสังกัด อารามรักเด็กปั้นจึงลืมหูลืมตาจ้องหน้าจำนวนรอกอย่างไม่เกรง

“เหลวไหลหรือไม่ ถ้าอยากรู้ท่านต้องลอง”

จำนวนรอกไม่เอื่อยอะไรอีกนอกจากส่งเสียงอ้อในลำคอ แล้วลุกขึ้นจากบัลลังก์อย่างสง่างาม ในพริบตาพุ่งสูงไปรังกกลางคว้นไฟพลันกลายเป็นยมทูตระดับกลางคนหนึ่ง เขาตั้งใจปรับรูปลักษณะตนให้ธรรมดาที่สุดเท่าที่จะทำได้

“กิลิ เครื่องแบบมีพิรุณหรือไม่?”

นางยมทูตลอบกลอกตามองบนก่อนตอบ

“นายข้า! นี่มันเครื่องแบบเมื่อห้าร้อยปีที่แล้ว! ว่าแต่ท่านจะไปไหน?”

กว่าจะพูดจบประโยค จำนวนรอกในเครื่องแบบโบราณก็เดินลื่นไปโน่นแล้ว! เขานึกบางอย่างได้ จึงตะโกนกลับมา

“กิลิ ยมทูตที่ทำงานได้เรื่องตนนั้นชื่ออะไร?”

“ไซคท์” นางยมทูตตะโกนกลับ เค้นเสียงให้ดังขึ้นเข้มขึ้น กางแขนขาทำตัวดั่งแม่ไก่หวงลูกโดยไม่รู้ตัว “ท่านห้ามทำร้ายเด็กของข้า!”

จำนวนรอกหัวเราะร่า นานๆ จะได้เห็นกิลิว่าวุ่นใจขนาดนี้ ได้แกล้งนางบ้างก็รู้สึกไม่เลวเลยทีเดียว

1

ตารางรับดวงวิญญาณ

โชคที่ลืมตาตื่นขึ้นมาในโลงศพอมยาวสีดำสนิท มือเรียวยาวที่ประสานบนอกมาทั้งคืนค่อยๆ คลายจากกัน แล้วยื่นเข้ารอยแฉับระหว่างฝาโลงและตัวโลง ออกแรงเล็กน้อยดันฝาโลงให้เปิดออก ภาพแรกที่เขาเห็นคือห้องฟ้าโลกหลังความตาย สีเทาหม่นมัว ล้อมกรอบด้วยผนังเหล่าไม้สีเทาแกมเงินเลื้อยสูงลิ่ว

บ้านของเขาเป็นบ้านที่ไม่มีหลังคา เปิดโล่งถึงท้องฟ้า แม้พื้นที่จะแคบเล็ก แต่ทุกตารางนิ้วเต็มไปด้วยพรรณไม้นานา เขานิยามปลูกต้นไม้ให้ดอกไม้สีดำเป็นพิเศษ เพราะเหตุนี้เหล่าแม่ทูนหัวของเขาจึงขนานนามที่นี้ว่าเป็นสวนดอกไม้แห่งความมืด

ยมทูตที่เพิ่งตื่นนอนปรับสายตาคู่ครู่หนึ่งแล้วลุกขึ้นมาจากโลงนอน ขึ้นชมดอกไม้สีดำหลากหลายรูปทรงที่เพิ่งออกดอกเมื่อคืนนี้ พวกมันขยับกลีบดอกให้น้ำค้างที่เกาะบนกลีบให้กลิ้งไหลเข้าสู่ปากน้อยใจกลางเกสรเพื่อดื่มกิน เกิดเสียงแหบเบาๆ ระงมไปทั่วทั้งสวน ช่างนารักน่าเอ็นดูเหลือเกิน

พอตื่นเต็มตาแล้ว สิ่งแรกสุดที่โชคทำคือ ดูแลเหล่าต้นไม้ดอกไม้โดยรอบ วิดใบไม้ดอกไม้ที่เหี่ยวเฉาทิ้งไป จากนั้นเข้าห้องน้ำที่อยู่มุมสวน ไขตะเกียงแก๊สให้สว่าง แล้วทำธุระส่วนตัวต่างๆ จัดแจงแต่งกายให้เรียบร้อย เสื้อผ้าทุกชิ้นบนร่างเป็นสีดำสนิท ดูจืดจาง ร้างโปร่งเกล้าผมสีขาวยาวโพลนขึ้นสูงก่อนหยิบหมวกปีกกว้างสีดำมาสวมทับ พอพร้อมแล้วก็ก้าวออกจากประตูรั้วเพื่อเดินไปทำงาน

ทางจากสวนดอกไม้ของโชคที่ไม่อาจนับว่าเป็นถนน เป็นเพียงตรอกเล็กแคบ ขนาดพอดีมทูตระดับล่างสี่ตนเดินเรียงกัน ถ้าเป็นยมทูตระดับกลางขึ้นไปอาจจะเดินได้แค่สองตน เพราะติดอุปกรณ์ไล่ล่าจับวิญญาณห้อยระยงระยง

พูดถึงระดับของยมทูต ทุกๆ สิบปีจะมีการทดสอบครั้งหนึ่ง ตัวเขานับได้ว่าเป็นยมทูตระดับกลางค่อนข้างไปทางล่าง ซึ่งตอนนี้ไซคท์ตัดใจแล้วว่าคงไม่อาจเลื่อนขั้นตัวเองขึ้นไปได้สูงกว่านี้แล้ว ด้วยว่าตัวเขามีข้อจำกัดทางวิญญาณซึ่งนานทีจะเจอสักราย ข้อจำกัดนี้ทำให้เขาอ่อนแอกว่ายมทูตอื่น จึงไม่อาจออกภาคสนามไปได้แล้วจับวิญญาณด้วยตนเองทำงานได้เฉพาะงานเอกสารในออฟฟิศซึ่งไม่เคยทำให้รู้สึกน้อยใจแต่อย่างใด เพราะถือคติว่าแต่ละตัวตานั้นแตกต่างกัน ทุกคนล้วนสามารถทำประโยชน์ได้ในแบบของตัวเอง ไม่อาจจะใช้บรรทัดฐานใดมาเปรียบเทียบได้

ไซคท์เดินผ่านชอกเล็กชอกน้อย คุดเคี้ยวตังเขาวงกตจนออกไปถึงถนนหลักของยมโลก มีความกว้างถึงแปดเลน รถราแล่นขวักไขว่ ส่วนใหญ่เป็นรถที่ขับเคลื่อนด้วยสัตว์อสูร มีเพียงจำนวนน้อยเท่านั้นที่เป็นเครื่องจักรใช้น้ำมันซึ่งเพิ่งปรากฏให้เห็นเมื่อไม่นานมานี้เอง ลือกันว่ามีคนุษย์จำนวนหนึ่งที่ดวงจิตหลงเข้ามาเห็นสิ่งประดิษฐ์นี้และได้นำนวัตกรรมดังกล่าวไปพัฒนาต่อ ยอดบนโลกมนุษย์จนเป็นที่ฮือฮาไปทั่ว

ยมทูตหนุ่มรู้สึกผ่องคลาย ชะลอมฝีเท้าลงเล็กน้อยเมื่อเดินเข้าอุโมงค์ข้ามถนน เพราะอีกนิดเดียวก็จะไปถึงที่ทำงานแล้ว หากเมื่อสายตาของเขาไหลขึ้นจากระดับพื้นแลเห็นสภาพยับเยินเบื้องหน้าแล้วประหลาดใจยิ่งนัก

หือ?

เขาเลิกคิ้วด้วยความงุนงงกับสภาพที่เห็น ใ้ เมื่อวานเกิดอะไรขึ้นกันหนอ? เมื่อวานเป็นวันหยุดของเขา จึงไม่ทราบเรื่องราวอะไรทั้งนั้น

ช่างเถอะ ยมทูตหนุ่มไหวไหวไม่สนใจ หมุนกายเลี้ยวไปทางซ้ายเพื่อเข้าหน่วยงานของตัวเอง

ที่ทำงานของไซคท์เป็นส่วนหนึ่งของสำนักงานหลักของยมโลก หมูอาคารเรียงหลั่นตั้งเทือกเขา ตั้งอยู่บนพื้นที่เป็นกลาง มีไชนรถหรือสวรรค์มีหลายหน่วยงานรวมอยู่ด้วยกัน

หน่วยงานใหญ่ที่สุดคือหน่วยรับวิญญาณ ประกอบด้วยยมทูตภาคสนาม ผู้ชี้นำดวงวิญญาณผู้เสียชีวิตให้ให้มายังโลกหลังความตาย

ยมทูตราวครั้งหนึ่งของยมโลกอยู่สังกัดนี้

หน่วยงานที่ใหญ่รองลงมาก็คือหน่วยตารางงานรับวิญญาณ แม้ว่าจะเป็นงานนึ่งโต๊ะ แต่ก็ถือเป็นหน่วยงานที่สำคัญมากไม่แพ้กัน เพราะทุกวันมีคนตายอยู่ทั่วโลก ไม่ถึงสถานที่หรือเวลา แต่ละวันยมทูตภาคสนามจะได้รับตารางงานระบุว่าเวลาไหนต้องไปที่ใดและรับวิญญาณผู้ใด หากผู้วางแผนเป็นผู้ที่มีความละเอียดงานของยมทูตภาคสนามจะราบรื่น แต่หากผู้วางแผนเป็นผู้ที่ช่างหลงช่างลืมแล้ว ยมทูตภาคสนามจะต้องเที่ยวไปเที่ยวมาจนเหนื่อยล้า

ไซคท์เป็นผู้วางแผนตารางงานประเภทแรก ไม่ว่ายมทูตใดได้เห็นนามเขาจารในตารางงานล้วนแต่ยินดี บางคราวถึงกับเกิดข้อพิพาทแย้งชิงตารางงานของไซคท์กันเลยทีเดียว เขาเองก็เคยได้ยินเรื่องนี้อยู่บ้างแต่ไม่รู้สึกยินดีในร่ำ

ไซคท์ยืนยันตัวตนที่หน้าประตูแล้วก้าวยวๆ ไปยังโต๊ะของตัวเอง ณ มุมไกลที่สุดของห้อง บริเวณที่เขาดูแลคือยุโรปและแอฟริกาเหนือ ทุกวันทำงานเขาจะมาถึงที่ทำงานเป็นตนแรกและเริ่มงานอย่างขะมักเขม้นทันทีโดยไม่สนใจเวลาเริ่มงานแม้แต่น้อย ที่นั่นทำงานเสร็จแล้วกลับบ้านได้โดยไม่ต้องสนใจเวลาเลิกงานเช่นกัน

พอได้ยินเสียงนาฬิกาหลักตีบอกเวลาเก้าครั้ง เพื่อนร่วมงานเริ่มทยอยมาถึง ออฟฟิศค่อยเต็มไปด้วยเสียงซุบซิบพูดคุยของเหล่ายมทูต ดูเหมือนวันนี้เพื่อนร่วมงานของเขาตื่นเต้นมากเป็นพิเศษ เท่าที่ได้ยินคร่าวๆ น่าจะเป็นเพราะเหตุเกิดที่ลานหน้าสำนักงานหลักเมื่อวานนี้

แสดงว่าเมื่อวานต้องมีเรื่องดังที่คาดไว้แน่ แต่เป็นเรื่องใดนั้นไม่อาจทราบแน่ชัด เขาไม่คิดจะสนใจไถ่ถาม แค่ดูร่องรอยที่ลานก็รู้ว่าเป็นพวกระดับบนๆ ไววายแสดงฤทธา คงไม่เกี่ยวอะไรกับยมทูตจับจ่ายอย่างตัวเขาหรอก

ไซคท์หยิบที่อุดหูยัดใส่ในรูหูทั้งสองข้างจนไม่ได้ยินเสียงใดอีก มือเรียบริบอสูรตัวเล็กที่ดวงโคมให้ส่องไฟสว่างขึ้นแล้วนั่งทำงานต่อโดยที่ไม่ทราบแม้แต่บ่อยว่าเรื่องโกลาหลวุ่นวายนั้นเริ่มมาจากตัวเองทั้งสิ้น

บายแก่ๆ วันนั้นเอง มียมทูตกลืนอายุประหลาดตนหนึ่งมายื่นค้ำหัวเขาที่โต๊ะทำงาน ยมทูตตนนั้นยื่นมองเขาอยู่นานมากกว่าเขาจะรู้สึกตัว ไซคท์ดึงที่อุดหูออกข้างหนึ่ง กล่าวทักทายโดยที่ยังไม่เงยหน้าจากโต๊ะ

“ไม่ทราบว่ามีอะไรให้ช่วยหรือ?”

พอเอ่ยออกไปก็นึกได้ว่านี่ไม่ถูกต้อง ประเดี๋ยวก่อน! หน่วยงานนี้มีการรักษาความปลอดภัยเคร่งครัด เหตุใดถึงมียมทูตภาคสนามทั่วไปเดินเตร่เข้ามาในนี้ได้? หรือนี่จะเป็นยมทูตใหม่ที่ยังไม่เข้าใจกฎเกณฑ์? เขาทำท่าจะทักท้วง หากข้างกายของยมทูตลึกลับปรากฏร่างของอิมเซท หัวหน้าหน่วยตารางงานรับวิญญาณ

อิมเซทเป็นยมทูตร่างเล็กผอม แม้จะตัวเล็กขนาดนั้นก็ไม่มีใครกล้าเหยียด เพราะมีพลังวิญญาณมากผิดกับขนาดตัว หน้าข้างเข้มงวดคลั่งระเบียบอย่างยิ่ง ทว่าวันนี้เจ้านายของเขาดูไม่ปกติ น้ำเสียงออกไปทางร่อนรน

“ไซคท์ ขอตารางงานหน่อย”

ถึงแม้ผู้สั่งจะเป็นเจ้านายโดยตรง แต่ไซคท์ก็ยังลังเล ปกติตารางงานจะถูกแจกจ่ายโดยหน่วยแจกจ่ายตารางงานเท่านั้น ไม่สามารถส่งถึงมือโดยตรงเช่นนี้ได้ เจตนาเพื่อเลี้ยงที่รักมักที่ซังหรือรังแกกลั่นแกล้งกัน มีกฎระบุชัดเจนด้วยซ้ำว่ายมทูตหน่วยเขาและยมทูตภาคสนามผู้มีหน้าที่เก็บวิญญาณไม่ควรจะพบปะกันด้วยซ้ำ

อิมเซทยกมือขึ้นปาดเหงื่อ กล่าวย่ำ

“ไซคท์ ส่งอันที่เสร็จแล้วให้เขาก่อน”

ในเมื่อเจ้านายเคียวเซ็ญุกันขนาดนี้ไม่ให้คงไม่ได้แล้ว เอาที่สบายใจแล้วกัน ไซคท์หยิบม้วนกระดาษปาปิรุสที่กองอยู่ทางขวายื่นให้ยมทูตแปลกหน้า ไม่แม้แต่จะมองอีกฝ่าย ตามเสียงเรียบ

“ไม่ทราบว่าท่านมีนามว่าอะไร?”

“จำเป็นด้วยหรือ?”

เสียงที่ตอบกลับข้างทุ่มไพเราะเหลือเกิน จนไซคท์ที่ปกติไม่เคยสนใจผู้ใด ถึงกับหยุดมือทำงานแล้วเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของเสียง อย่างแรกที่เห็นคือมือแกร่งงดงามที่วางอยู่บนโต๊ะทำงาน งามจนอดไม่เงยหน้าขึ้นมองไม่ได้

ทั้งสองสบตากัน ต่างประเมินอีกฝ่ายอยู่ในใจเงียบๆ

ไซคท์หรีตามองยมทูตรูปร่างสูงเพรียวหากแข็งแรงตรงหน้า ดวงหน้าซีดขาว เฉกเช่นผู้ไร้ชีวิต ผมเหยียดสั้นถึงท้ายทอย สวมเครื่องแบบใหม่เอี่ยมสีดำสนิท ที่เอวมีโซ่เหล็กและดาบเรียบง่ายตามที่ยมทูตระดับกลางทั่วไปจะพึงมี นอกจากมือที่งดงามและเสียงทุ่มไพเราะแล้วก็ไม่มီးอะไรพิเศษอื่นอีก

ส่วนยมทูตลึกลับมองดูไซค์แล้วลอบดูหมิ่นในใจ ยมทูตร่างโปร่งบางคล้ายพร้อมจะปลิวหายไปกับสายลม ไร้จุดเด่น สมควรเลื่อนจางไปในกองเอกสารโดยแท้ มีแต่หมวกปีกกว้างนี่แหละที่ทำให้จดจำได้ หากมีผู้อื่นแก้งหยิบหมวกมาสวมแล้วอ้างว่าเป็นยมทูตตนนี้ คงไม่มีผู้ใดแยกออกเป็นแน่

“ว่าอย่างไร? จำเป็นต้องทราบนามด้วยหรือ?”

ยมทูตร่างสูงเอ่ยซ้ำ ในน้ำเสียงเจือความหงุดหงิดอยู่หลายส่วน เห็นได้ชัดว่าใจร้อน

“จำเป็น เพราะจะต้องเขียนลงไปในวันทีก” ไซค์ตอบเสียงเรียบเรื่อย

“อ้อ” ยมทูตหนุ่มทำท่าคิดอยู่นาน พิจารณาจากเวลาที่นิ่งค้างก็ทราบแล้วว่านามที่แจ้งออกมาต้องไม่ใช่ชื่อจริงแน่

“เอเรบัส¹”

“สะกดอย่างนี้หรือ?”

ไซค์ที่ใช้ปากกาขนนกจุ่มหมึกเขียนลงไปในวันทีก ยมทูตภาคสนามตนนั้นมองเขาสลับกับขวดหมึกอย่างงุนงง ปกติเหล่ายมทูตเขียนด้วยปากกาขนนก ใช้น้ำหมึกจากพลังยมทูตในร่าง ไม่จำเป็นต้องจุ่มหมึกจากขวดให้ยุ่งยาก

“สะกดถูกต้อง แต่ทำไมเจ้าถึงต้องใช้หมึกจากขวด?”

“ข้าไม่ค่อยสบายนะ” ไซค์ตอบเสียงเฉื่อยชา ฟังก็นึกว่าตอบผ่านๆ เพื่อให้พ้นรำคาญเพราะคร้านจะอธิบาย คาดว่าแท้จริงคงมีสาเหตุอื่น ร่างโปร่งจึกยิ้มจนเห็นฟันขาวให้เอเรบัส แม้จะเป็นรอยยิ้มเพียงริมฝีปากตามมารยาท หากถ้อยคำที่เอ่ยมีความจริงใจไม่ปิดบัง

“ไซค์ดีกับการไล่จับวิญญาณนะ เอเรบัส”

รอยยิ้มกว้างกลาดเกลื่อนของยมทูตหน้าจืดทำเอเรบัสเดินตัวลอยออกจากอาคารสำนักงาน ตั้งแต่เขาก่อกำเนิดมาแทบไม่มีผู้ใดยิ้มให้ ส่วนมากจะตัวสั้นงันก่น่าเวทนามากกว่า

อิมเซทวิ้งตามติดมา จังหวะก้าวเท้าสับสน ทั้งร่างอ่อนระทวยจวนจะเป็นลมอยู่รอมร่อแล้ว

ในเรื่องนี้ไม่มีใครรู้จักนามอันแท้จริงของจ้าวรอก ชื่อที่เขาบอกออกไปมาจากการสุ่มเลือกชื่อที่เหล่ามนุษย์ในอารยธรรมต่างตั้งให้ซึ่งมีอยู่เยอะชื่อมาก เลยคิดนานหน่อย

¹ Erebus คือตัวตนแห่งความมืดและเงาในเทพปกรณัมกรีก

“ท่านจ้าวรกร...”

“เจียบชะ เรากำลังใช้สมาธิ” มือแกร่งคลี่ดูตารางงานในมือ อ่านอย่างถ้วนถี่
จากนั้นมุ่งไปปฏิบัติงานทันที

นานเนิ่นนานมาแล้ว เอเรบัสเคยถูกสาปไม่ให้สามารถก้าวเท้าออกไปจาก
ยมโลกได้ ทว่ามิได้กระทบกับงานเก็บวิญญาณแต่อย่างใด เพราะเมื่อมนุษย์ถึงฆาต
ดวงวิญญาณจะหลุดมาที่มีติหลังความตายโดยอัตโนมัติ

เขาย่างเท้าอย่างสบายๆ ในมิติหลังความตายซึ่งซ้อนและห่อหุ้มโลกมนุษย์
ไว้ประหนึ่งเป็นเปลือกส้มและเนื้อส้ม งานเก็บวิญญาณไม่ยากเย็นเลย ราบรื่นจน
น่าเบื่อหน่าย แทบไม่ต้องใช้ความพยายามใดก็เก็บดวงวิญญาณได้สิบลกว่าดวงแล้ว
ทุกเส้นทางที่ผ่านล้วนมีประตูยมโลกรออยู่ สามารถหย่อนดวงวิญญาณลงไปได้เลย
โดยไม่ต้องแบกกันไปจนจบงาน

เฮอะ แล้วไง เขายังไม่เห็นว่ตารางของไซค์ที่จะควรค่าแก่การแย่งชิงอย่างไร
หรืออาจเป็นเพราะยังไม่เคยเปรียบเทียบกับของคนอื่นกระมัง?

สำหรับเอเรบัสแล้ว การเก็บวิญญาณเป็นความบันเทิง ถ้ามีเรื่องให้อึดอัดใจ
คงไม่พ้นศาลาพักผ่อนตามจุดต่างๆ ของเหล่ายมทูตภาคสนามนี้แหละ ทุกสามชั่วโมง
ของโลกมนุษย์ยมทูตจะแวะเข้ามาพักผ่อน จิบน้ำชาผัดเผือก นั่งคุยเรื่องสัพเพเหระ
แลกตารางงานรับวิญญาณของกันและกันดู เอเรบัสไม่ค่อยได้เข้าสังคม หรือเมื่อใดที่
พยายามก็มักทำทุกตนแตกตื่นวิ่งหนีไปมากกว่า เขาถึงกับตัวเกร็งเล็กน้อยเมื่อยมทูต
มาทักทายอย่างเป็นทางการ

“พ่อหนุ่มดูไม่คุ้นหน้าเลย มาใหม่สินะ” ยมทูตชราทักทายอย่างใจดี เอเรบัส
เพียงปรายตาดูก็หยั่งทราบอีกฝ่ายเป็นยมทูตได้อีกอย่างมากราวสี่เดือนก็จะถึงคราว
ต้องไปเกิดใหม่แล้ว

“สวัสดี” เอเรบัสนั่งจันอยู่นานกว่าจะยอมเอ่ยปาก

“มาใหม่แน่เลย ท่าทางเกร็งเซียว ไม่ต้องกังวล พวกเราไม่กัดหรอก” ยมทูตสาว
อีกตนกล่าวทักทาย

วงล้อ

หมายเหตุ: รถที่แท้จริงไม่ได้วิ่งไปตรงๆ เช่นนี้
รูปนี้เพียงเพื่ออธิบายคร่าวๆ เท่านั้น

ร่างสูงลอบกลอกตา มาใหม่บ้านพวกเจ้าสิ เรายี่แหละเป็นตัวตนแรกๆ ในโลกหลังความตายเขี้ยวนะ แล้วถ้าจะตีกัน ไม่ทราบว่าจะใครจะโน้มกันหนอ แต่มีได้เอ๋ย อะไรออกมา ยมทูตสาวยื่นหน้ามาอมยิ้มวนกระดาศปาปิรุสในมือของเขาก่อนร้องลั่น

“เฮ้! วิธีม้วนกระดาศแบบนี้...นี่มันตารางงานของท่านไซคท์นี่นา!”

เท่านั้นแหละ ทุกตัวตนในศาลาราวสิบตนต่างละสิ่งที่กำลังทำในมือลงแล้วพากันยื่นหน้าเข้ามาดู ต่างเอ่ยคะยั้นคะยอให้เอเรบัสคลี่ม้วนกระดาศออกมา พอเห็นตารางงานที่เขียนด้วยหมึกอย่างเรียบร้อยแล้วล้วนพรัลพรัลใจออกมาอย่างหลงใหล

“จะมีใครที่คิดถึงพวกเราเหล่ายมทูตภาคสนามเท่าท่านไซคท์อีก!”

ท่านไซคท์? เจ้าหน้าที่คนนั้นถึงกับเป็นคัลท์ในหมู่ยมทูตกันเลยทีเดียวหรือ?! เอเรบัสเห็นความคลั่งไคล้ของผู้ได้ปกครองแล้วอดถามไม่ได้

“ตารางงานของเขาดีขนาดนั้นเลยทีเดียวหรือ?”

“แน่นอนที่สุด” หนึ่งในนั้นยืนยันแล้วหิ้วตาลงอย่างมีเลศนัย “หากอยาการู้ก็มาแลกกับเราสิ”

“เฮ้ย! เขาเพิ่งมาใหม่ อย่าไปรังแกเขา” ยมทูตเด๋มร่าร้องขึ้น หากเอเรบัสลุกขึ้นส่งม้วนกระดาศปาปิรุสในมือให้อีกฝ่ายโดยไม่สนใจเสียงทักท้วง “พอหนุ่ม อย่าเขี้ยว ยิ่งเพิ่งเริ่มทำงานด้วย”

“เราแค่อยากรู้” เอเรบัสเอ่ยขึ้นอย่างตื้อตึง

“แล้วเจ้าจะเสียใจ” ยมทูตสาวเบ้าปาก

ไอ้ สวรรค์สาป!

เอเรบัสยื่นอ่านตารางใหม่ในมืออย่างอดทน ตอนนั้นเขาเริ่มรู้สึกเสียใจแล้ว นอกจากลายมือจะโย้เย้ออ่านยาก เส้นทางที่ควรจะไปยังกววนอีกด้วย เขาพยายามลากนิ้วจากแต่ละรายการแล้วก็พบว่ามันวิ่งวนทั่วไปหมด แถมระหว่างทางยังไม่มีประตูยมโลกเหมือนก่อนหน้านี้ด้วย

บัดชบ! ผู้เขียนตารางงานอันนี้มีพรสวรรค์ในการเลียงประตูยมโลกโดยแท้!

ปกติประตูยมโลกอยู่ทุกหนทุกแห่ง ยมทูตส่วนใหญ่มักจะส่งดวงวิญญาณเข้าไปโลกหลังความตายผ่านประตูเหล่านี้ได้โดย แต่ถ้าไม่อยู่ใกล้ประตูยมโลกก็จะ

ต้องเก็บดวงวิญญาณไว้ในกล่องเฉพาะ ยิ่งวิญญาณชั่วร้ายมากจะยังมีน้ำหนักมาก ยมทูตกำมะลอรับวิญญาณมาใส่ไว้ในกระเป๋าแล้วหำดวง แต่ดวงชั่วร้าย ทั้งสิ้น หากเป็นยมทูตธรรมดาคงเหนื่อยหอบแทบเดินไม่ไหว แต่สำหรับเขาที่เป็นเทพ นี่ไม่นับว่าหนักหนาแต่อย่างใด รูปร่างของวิญญาณหลังจากถูกเก็บโดยยมทูตมิได้มี ขนาดใหญ่โตเกะกะ หากเป็นขนาดกำลังเหมาะมือเท่าผลแอปเปิ้ลเท่านั้น

กายภาพมิใช่ปัญหา แต่ปัญหาคือเรื่องสุขภาพจิตต่างหากเล่า เอเรบัส รำคาญเสียงคร่ำครวญของพวกนี้เหลือเกิน แท้จริงแล้วตัวเขาจะใช้พลังเปิดประตู ยมโลกแล้วส่งวิญญาณเหล่านี้เลยก็ย่อมได้ แต่ความอยากรู้อูมมากกว่าจึงยอมแบกไว้ เชื่อว่าเหล่ายมทูตย่อมมีวิธีที่จะทำให้เหล่าวิญญาณเงียบเสียง เสียตายนักที่ตอนนี้อยู่ไม่รู้วิธี รู้แบบนี้ก็น่าคิดว่ามาก่อนก็ดี เพราะช่วงเช้าที่ผ่านมา กว่าจะทำให้วิญญาณ หดขนาดเป็นก้อนเหมาะมือเท่าผลแอปเปิ้ลอย่างยมทูตคนอื่นได้ก็งมมะงุมมะงาหรา อยู่นานพอตุ

ที่ว่าไม่นานนักความอดทนของเขาก็ขาดฝั่ง

“บ้าที่สุด! ทำไมต้องให้ย้อนกลับไปที่นี่เพึ่งเดินออกมาแล้วด้วย?! ไม่ทำแล้ว! กิลิ มาที่นี่เดี๋ยวนี้!”

ผลึกน้ำแข็งสีดำแวววาวปรากฏขึ้นเคียงข้างจำวนรก ยมทูตฝั่งชวา กิลิก้าว ออกมาจากสี่อประจำตัวของนาง เอเรบัสยื่นตารางงานให้นางยมทูต

“กิลิ รีบไปทำต่อจากเราที!”

“ท่านอดทนทำต่อไปเถอะ” กิลิเอ่ยอย่างนอบน้อม หากเผยรอยยิ้มเยาะ น้อยๆ ที่มุมปาก “ถ้าทุกคนทราบว่าจะทั้งจำวนรกยังเที่ยงงาน เห็นที่คงเสียระบบ การปกครองเป็นแน่”

กิลิพูดถูกทุกอย่าง ร่างสูงได้แต่เม้มริมฝีปาก เป็นเขาที่ทำเรื่องใส่ตัวเอง กระนั้นยังกัดฟันกรอดอย่างหงุดหงิด แทบจะเก็บร่างแปลงไว้ไม่อยู่แล้ว กิลิเกรงว่า ดวงวิญญาณชั่วร้ายในกระเป๋าเก็บวิญญาณจะแหกกลาญไปเสียก่อน จึงโน้มกายลง ใช้มือลูบดวงวิญญาณเหล่านั้นเบาๆ สองสามทีอย่างอ่อนโยน เหล่าดวงวิญญาณที่ กรีดร้องโหยหวนต่างเงียบเสียงหลับไหล เอเรบัสหรีตามองอย่างสนใจ

ยมทูตสาวสงสารนาย เลยคิดจะช่วยสักหน่อย ในมือดำสนิทพลันปรากฏ ปากกาขนนก นางเขียนลำดับให้ใหม่ด้วยหมึกในร่าง

“เดินตามลำดับเช่นนี้จะดีกว่า”

เอเรบัสมองปากกาขนนกแล้วนึกขึ้นได้

“ทำไมพลังยมทูตของเด็กเจ้าถึงอ่อนแรงยิ่งนัก กระทั่งหมึกจากร่างยังไม่มี?”

“เด็กคนนั้นน่าสงสารเหลือเกิน” กิลิตตอบอย่างเศร้าสร้อยด้วยอดนึกถึงยามที่พบไซคท์ครั้งแรกไม่ได้ “ตอนมีชีวิตอยู่คงระทมทุกข์ไม่น้อย ตอนตายจึงสะเทือนใจจนวิญญาณแตกสลาย ข้าเป็นผู้ไล่เก็บวิญญาณของเขามาต่อที่ละชิ้นด้วยตนเอง”

“เจ้าเก็บได้ไม่ครบสินะ”

“ขาดไปเพียงเศษเสี้ยว”

“พยายามหาที่เหลือแล้วหรือ?”

“พยายามหลายครั้งแล้ว” กิลิตถอนใจยาว เหลือบตามองนาย อดถามอย่างหยอกเข้าไม่ได้ “ท่านที่ไร้ใจ ได้ฟังแล้วคิดสงสัยเขาหรือ?”

ร่างสูงไม่เอ่ยตอบ หากจ้องนางยมทูตตาเขม็ง นางจึงเพ็งตระหนกว่าตนได้ล้ำเส้นนายเสียแล้ว กิลิตค้อมกายลงกล่าวขอภัยเสียยี่ดียวจนจำวนรกร้านจะพึงเขาโบกมือไล่

“ไปได้แล้ว”

กิลิตโค้งอกเหมือนได้รับภระโทษ นางรีบจากไปก่อนนายจะเปลี่ยนใจ

เอเรบัสคลี่ดูตารางงานที่ถูกปรับแก้แล้วถึงเข้าใจต้องแก้ว่าเหตุใดเหล่ายมทูตจึงทะเลาะกันเพื่อแย้งตารางงานของไซคท์ แต่ยามนี้เขาไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากจะทำหน้าที่ยมทูตกำมะลอให้เสร็จ เขาไล่เก็บวิญญาณที่หายไปเที่ยวมาอยู่นานกว่าจะครบทุกรายการ รวบรวมส่งเหล่าวิญญาณที่เก็บได้ตลอดปายให้หน่วยรับวิญญาณที่ปากทางนรกขุมที่หนึ่งเป็นอันจบงานวันนี้

แสงสีแดงจางของยามเย็นย้อมโลกไร้สีสิ้นให้ดูหม่น เทพปีศาจแห่งนรกมองดวงอาทิตย์ที่มีสุริยคราสวงแหวนที่เริ่มคล้อยต่ำบนฟากฟ้าดำสนิท ในขณะที่นั้นเองก็มองเห็นไซคท์เดินออกมาจากออฟฟิศ กำลังจะเดินเข้าอุโมงค์ข้ามถนน

ทั้งคู่สบตากัน เขาสังเกตเห็นแววตาไม่พอใจน้อยๆ ในดวงตาของอีกฝ่าย

2

สวนดอกไม้แห่งความมืด

จ้าวรกรกลับมานอนเอกเขนกอย่างเกียจคร้านบนตั่งที่ปูด้วยขนสัตว์หนานุ่ม ในมือมีแก้วไวน์ทับทิมแวววาว เขาอารมณ์ดีเมื่อนึกถึงใบหน้าเหลอหลาของวิญญาณมนุษย์ที่เพิ่งหลุดออกมาจากร่าง พอตระหนักได้ว่าตนตายแล้ว บ้างก็กรีดร้อง บ้างก็ก้มหน้ายอมรับชะตากรรม แต่ที่เขาชอบที่สุดคือ พวกที่พยายามต่อรองด้วยทรัพย์สินอำนาจต่างๆ

“จะว่าไปงานนี้ไม่เลว” จ้าวรกรหัวเราะเมื่อนึกถึงเรื่องนี้ เปรียบกับกิลิที่ยืนอยู่ข้างกาย พलगยกแก้วไวน์ทับทิมขึ้นจิบ “อย่างน้อยที่สุดงานนี้ก็ทำให้เราหลับสบาย”

“ต้องการให้เราลงบัญชีชื่อปลอมของท่านไว้หรือไม่?”

“จัดการได้เลย”

กิลิยิ้มมุมปาก จ้าวรกรออกนอกปราสาทไปใช้แรงบ้างก็ดี เพื่อจะอารมณ์ดีขึ้นมาบ้าง นางชอบเขายามอารมณ์ดีเพราะได้เห็นนายซัดๆ เป็นอาหารตา

หลายวันผ่านไป ไชคท์ทำงานอย่างขะมักเขม้นเหมือนเคย มือหยิบม้วนกระดาษปาปิรุสทางซ้ายมาคลี่ออก เขียนตารางงานอย่างเรียบร้อยตามที่เคยทบทวน แผ่นกระดาษข้างตัวอย่างยุ่งเหยิงจนครบแล้วม้วนวางไว้ทางขวา มือเรียวเนียนหมึกทั้งแถบแต่กระดาษยังสะอาด เขามักจะเดินไปล้างมือทุกครั้งชั่วโมง ระหว่างทางก็พาดได้ยินเรื่องที่ไม่อยากรับรู้ให้รำคาญใจ

ปกติเขาไม่เคยอนาทรร้อนใจกับเรื่องหยาบหยาบใดเลย หากหนนี้เป็นเรื่องทำร้ายจิตใจกันพอสมควร เขาเองเพิ่งรู้จักตัวเองก็คราวนี้ คิดเองมาตลอดว่าตนเอง

ไม่แคร์ไม่สนกับคำชมเชยยามทำงานได้ดี ตอนนั้นก็ลืบลู้สึกเคืองขึ้นมาเมื่อทราบว่ามี ยมทูตแลงตาorangงานที่เขากำกับยมทูตคนอื่น ได้ยินว่าเป็นเด็กใหม่ คาดว่าคงเป็น ยมทูตที่มีกลิ่นอายประหลาดตนนั้นเป็นแน่

หรือบางทีอาจไม่ใช่ เพราะเมื่อตอนบ่ายเอเรบัสยังมารับตารางงานกับเขา ที่โต๊ะอยู่เลย มาวันเว้นวันเป็นครั้งที่สามแล้ว หากไม่พอใจยอมไม่มาหากันอีก ได้ยินว่า วันก่อนเอเรบัสก็มาหา แต่รอบนั้นมาเก้อเพราะตัวเขาหยุดงาน อาเควนเพื่อนสนิทของเขาเล่าว่ารายนั้นหงุดหงิดมากที่มาแล้วไม่เจอ อิมเซทต้องเข้ามาแทรกแซงด้วยตนเอง ทั้งอ้อนวอนทั้งขอร้อง เชิญให้ยมทูตอารมณับูดยอมออกไป

เรื่องของเอเรบัสยิ่งเป็นที่โจษจันขึ้นไปอีก เมื่อเจ้าตัวไม่ได้ตารางงานจาก ผู้ที่ตัวเองต้องการเลยพาลไม่ทำ วันนั้นกลางวันไปเสียดื้อๆ โดยไม่ใส่ใจจะแจ้งลาหยุด ด้วยซ้ำ ช่างอหังการโดยแท้ หนาซ้ำอิมเซทยังวิ่งพล่านเก็บกวาดให้ทุกคนในที่ทำงาน ล้วนลงความเห็นว่า การที่เอเรบัสสามารถทำการอุกอาจไม่เกรงกลัวสิ่งใด หนาซ้ำยังไม่ต้องรับโทษ เห็นได้ชัดว่าไม่น่าจะเป็นยมทูตธรรมดา แต่สุดท้ายจะรู้ได้ว่าแท้จริงเป็นใคร

ช่างเถิด ใหญ่มาจากไหนแล้วอย่างไร ไม่เกี่ยวอะไรกับเขา

แต่ก็น่าสนใจอิมเซทในวันนั้นที่เขาไม่อยู่ ปกติหน่วยงานนี้ทำงานทุกวันไม่มี วันหยุด มีเพียงเขาที่ได้รับยกเว้นเป็นพิเศษ ได้วันหยุดสัปดาห์ละหนึ่งวันเพราะ ข้อจำกัดทางวิญญาณ ก่อนหน้านั้นมียมทูตอีกตนที่ได้รับการยกเว้นเหมือนกัน แต่บัดนี้ ดวงวิญญาณของนางแตกสลายไปแล้ว

นางกับเขาเข้ามาดมโลกพร้อมๆ กัน อีกไม่นานคงถึงเวลาของเขา...สินะ

คิดถึงเรื่องนี้แล้วทำให้ใจสั่นซอบกล ไชคท์ล้างมือด้วยความใจลอย เดินกลับ เข้าที่ทำงานอย่างผู้ที่ใจคอไม่อยู่กับเนื้อกับตัว จนเดินเฉี่ยวกับยมทูตร่างสูงเปรี้ยว ตรงหน้า

“โ๊ะะ!”

ด้วยพลังวิญญาณที่ด้อยกว่ามาก แม้กระทบกระทั่งเล็กน้อย ทำให้ร่างโปร่ง ผงะหายไปด้านหลัง ด้วยความตกใจ มือจึงพยายามตะกุยคว่ำ

“แค่วัก!”

เสื้อสีดำสนิทของยมทูตตนนั้นขาดติดมือของไชคท์เป็นทางยาว หวอ คว่ำถูก อะไรไม่คว่ำถูก ดันคว่ำถูกแค่เสื้อ ไม่ได้ช่วยให้ทรงตัวได้ดีขึ้นเลย คราวนี้คงหงายหลัง

ลุ่มกันจำเบาแน่นนอน ยมทูตชุ่มซำมหลับตาปี หากอีกฝ่ายมีปฏิริยาขับไวพลิกตัวโอบ
ประคองเอนเขาไว้ ฉากนี้เริ่มและจบในเสี้ยวเวลาที่ หากทั้งห้องเงียบกริบยาวนาน สายตา
ทุกคู่ต่างจับจ้องร่างแกร่งที่ถูกไซค์ท่กระซอกทั้งเสื้อผ้าจนครึ่งบนแทบจะเปลือย

สาว ๆ ตาลูกวาว ยมทูตภาคสนามตอนนี้ น่ากินโดยแท้
หนุ่ม ๆ ตาลูกวาว ยมทูตภาคสนามตอนนี้ น่าอิจฉาชะมัด
อิมเซทกรีดร้องในใจภายใต้ใบหน้านิ่งสนิท...
ยมทูตชุ่มซำมยังคงหลับตาปี จนได้ยินเสียงทุ้มเสนาะหู
“ไซค์ท่”

เอเรบัส?

ไซค์ท่ถูกเรียกชื่อครั้งที่สองถึงค่อยยอมลืมตา พอปรือตาขึ้นเห็นผิวเนียน
ละเอียดยด กล้ามเนื้อแกร่งสมส่วนของอีกฝ่ายก็ลืมหูลืมตาโผลงขึ้น ช่างซ่อนรูปโดยแท้ ไม่รู้
ทำไมเขาถึงกลืนน้ำลายลงคอตั้งเอือก อาควอนรีบรี้ออกมาดูด้วยความเป็นห่วง ทั้งสอง
ช่วยกันประคองไซค์ท่ให้นั่งลงบนโซฟาตัวยาว

ไซค์ท่มีนหัวตัว รู้สึกแขนขาปราศจากเรี่ยวแรง พลังวิญญาณข้างในปั่นป่วน
จนรู้สึกคลื่นเหียน แม้พลังวิญญาณของเขาไม่แข็งแรงจนไม่อาจเป็นยมทูตภาคสนาม
แต่ไม่ควรจะต่างกับอีกฝ่ายมากมายถึงเพียงนี้ เอเรบัสไม่น่าจะเป็นยมทูตธรรมดา
อย่างที่ทุกคนสงสัยเป็นแน่ สมองของเขาวิเคราะห์ถึงตรงนี้ก็หยุดลง นัยน์ตาได้หวมก
ปีกกว้างเริ่มหรีปรือพร้อมจะหลับได้ทุกเมื่อ หากเขาพยายามตั้งสติสู้ บอกอาควอนว่า
ไม่เป็นไรและให้อีกฝ่ายกลับไปทำงานต่อที่โต๊ะได้

เอเรบัสสมองสภาพของไซค์ท่อย่างงุนงง เขาเป็นเทพสายมืดที่ไม่มีวันตาย
องค์หนึ่ง คำว่าอ่อนแอหรือเจ็บป่วยไม่เคยอยู่ในความคิดคำนึงมาก่อน ให้จินตนาการ
อย่างไรก็จินตนาการไม่ออก แต่ดูสภาพของอีกฝ่ายแล้วน่าจะทรมาณน่าดู จึงตัดสินใจ
นั่งลงเป็นเพื่อนอย่างเสียบๆ โดยไม่แยแสสายตาของยมทูตอื่นๆ ที่จับจ้องมองเขาอย่าง
กระเจี้ยนกระหือรือในทรวงงมุ่ม ไม่แม้จะตั้งเสื้อที่หลุดรูดขึ้นมากปิดร่างกายด้วยซ้ำ

“ขอโทษเรื่องเสื้อด้วยนะ เอเรบัส” ไซค์ท่อดใจไม่เหลือบตามองร่างกายอัน
สง่างามจนเจิดจ้าของอีกฝ่ายไม่ได้ เขาพยายามเสตาไปทางอื่นแล้วแต่ก็ยั้งวกกลับมา
ที่เดิมจนได้ จึงกลั่นใจเอื้อมือจัดเสื้อผ้าให้อีกฝ่ายแล้วเสนอว่า “ข้ามีเสื้อสำรองอยู่
เดี่ยวเข้าไปหยิบให้ดีไหม?”

ไซค์ทพยายามลุกขึ้นยืนอย่างโง่งเงงไร้แรงดูน่าเวทนา ก่อนอุทานเบาด้วยความตกใจเมื่อถูกช้อนตัวขึ้นด้วยแขนเพียงข้างเดียว เอเรบัสกล่าวเสียงกลั้วหัวเราะอย่างอารมณ์ดี ขำความเงอะงะของยมทูตไปก่อน

“เดินไม่ไหวก็ไม่ต้องเดิน”

ทั้งหน่วยตารางงานไม่ต้องทำงานได้อีกแล้วเมื่อเห็นภาพนี้ ต่างอ้าปากค้าง แม้เอเรบัสจะพยายามเก็บมือ ไม่แต่จะถูกอีกฝ่ายมากโดยไม่จำเป็น หากไซค์ทก็ยังรู้สึกหน้าชาไปทั้งแถบ ยิ่งยามกระทบถูกส่วนที่ปราศจากเสื้อผ้าของร่างแกร่งแล้ว...

โอ ทั้งกล่อมกอนั่นแน่น โอ้ แรงตืดสะทอนของกล้ามเนื้อแขนที่รับสะโพกของเขายามขยับไหว กระทั่งกลิ่นไม้จันทน์ติดกายอีกฝ่ายยังพารู้สึกหอมยวนใจ ไม่เหลือสติจะคิดเอ่ยปากขอให้ร่างสูงวางตัวเองลงแม้แต่หน่อย

เอเรบัสมองร่างโปร่งที่ขัดตัวเกร็งอยู่ในอ้อมอกแล้วรู้สึกอยากแก้มงขึ้นมา พลันยกแขนข้างที่ว่างจับหมวกปีกกว้างของไซค์ท หมายถึงดึงออกจากศีรษะของเขา

“อย่างนะ!”

ไซค์ทร้องเสียงหลง ตื่นจากภวังค์ความหลงกล้ำมทันที รีบคว้ายื่นหมวกไว้ จังหวะเคลื่อนไหวตัวกะทันหันทำให้เขาหล่นลงมาจากอ้อมแขนอีกฝ่ายลงไปที่พื้น หนนี้ทั้งอ่อนแรงทั้งเจ็บที่หล่นกระแทกพื้นถึงกับลุกไม่ขึ้น ได้แต่ขดตัว หลับตานิ่งอยู่ตรงนั้น อาควอนรีบวิ่งมาดูเพื่อน เบนสายตาดูเอเรบัสอย่างไม่กลัวเกรง เอ่ยเสียงกระด้าง

“แกจะใหญ่มาจากไหนซ้ำไม่สน! อย่าคิดรังแกเพื่อนของข้า!”

อิมเซทรีบีเข้ามาทันที ต้องรีบแยกคู่นี้ออกจากกันให้เร็วที่สุด ไม่เช่นนั้นหากฝ่ายนั้นกริ้วขึ้นมา อาจมีความตายหลังความตายเกิดขึ้นแน่ เขาช่วยกันกับอาควอนประคองไซค์ทขึ้น มองปราดเดียวก็รู้ว่าอาการแย่มากแล้ว กระทั่งลิ้มตาก็ไม่ไหว พิจารณาแล้ววันนี้ไม่น่าจะทำงานต่อได้แน่

“ดูอาการไม่ได้เลย อาควอน เราอนุญาตให้เจ้าลงงานไปส่งเขา ฝากดูแลด้วย”

“ไม่เอา ไม่กลับ...” ไซค์ทเค้นเสียงออกมาอย่างยากลำบาก “งานส่วนของวันนี้ยังไม่เสร็จ ยังเขียนไปได้ไม่ถึงไหนเลย”

ยมทูตทั้งห้องกลอดตา อะไรจะบังงานขนาดนั้น กระทั่งพูดยังพูดไม่ไหวแล้วยังจะห่วงงาน วันลาไม่ใช่ว่าจะงอกออกมาได้ง่ายๆ เจ้านายให้ลาแล้วก็ลาไปเถอะ อาควอนประคองเพื่อนอย่างทุลั๊กทุเล เอเรบัสหมุนกายเข้าขวางไว้

“เจ้าเป็นยมทูตระดับไหน?”

“เรื่องของแกหรือ?”

“ดูจากรูปร่างพลังของเจ้า เจ้าไม่น่าจะเห็นเงาได้”

“ข้าจะเรียกรถสูร”

“พลังวิญญาณในตัวเขาไม่เสถียรแล้ว กระทบกระเทือนมากไม่ได้หรอก”

“แต่...”

“ส่งมา”

สองคำสุดท้ายฟังดูเป็นคำสั่งขอบกล อาเวอนเพลอส่งเพื่อนให้โดยอัตโนมัติ เอบริสโอบอุ้มร่างโปร่งที่คอพับไม่รับรู้เรื่องราวใดแล้ว ก่อนสะบัดมือกระแทกพลังทำ กระจกหน้าต่างแตกเป็นรู แล้วพลีวกายออกไปทางนั้น

ทุกตัวตนล้วนอ้าปากค้าง หนึ่งในนั้นหันมาถามอิมเซท

“ไอ้หมอนี่เป็นใครกัน?”

อิมเซทพูดไม่ออก ทำหน้าเหมือนอยากจะร้องไห้

ห้องฟ้าในยมโลกอิมครีမ်เสมอเพราะเหล่าภูติจากร่างของจ้าวนรก เขาไม่ได้ ตั้งใจลดบันดาลให้เป็น เพียงแต่ตัวตนของเทพปีศาจเช่นเขาเป็นเยี่ยงนี้มาแต่ถือกำเนิด แม้จะไม่นิยมตีกับสภาพของตัวเองนัก แต่ด้วยเหตุนี้ทำให้จ้าวนรกสามารถหยั่งทราบ ทุกเรื่องในยมโลกหากมีจิตปรารถนา หนั้นเพียงต้องการเสาะหาที่อยู่ของไซค์ท์ก็ทราบ ได้โดยไม่ต้องเสียเวลาคิด

แท้จริงแล้วเขาไม่จำเป็นต้องมาอยู่กับเรื่องนี้เลย ปล่อยให้อิมเซทจัดการก็ได้ แต่ความอยากรู้อือความอยากรู้ก็อีกอย่างวันนี้คงไม่ได้เห็นหน้าเหลอลาของพวกมนุษย์ ตอนสิ้นอายุขัยแล้ว ถ้าไม่หาเรื่องฆ่าเวลาทำ วันนั้นคงน่าเบื่อพิลึก

ร่างสูงร่อนลงสู่พื้นอย่างนุ่มนวลประหนึ่งเป็นสายลม ปกติแล้วด้วยระดับ พลังของเทพ เพียงย่างเท้าเพียงก้าวเดียวก็ปรากฏร่างที่นั่นได้แล้ว แต่ผู้ที่มีความสามารถ เช่นนี้ในยมโลกมีไม่มาก หากสำแดงฤทธา ทุกตัวตนย่อมเดาได้ว่าเอบริสน่าจะเป็น ร่างจำแลงของผู้ใด เขาย่อมไม่ต้องการให้ผู้ใดรู้ว่าจ้าวนรกเบื่อหนักถึงขั้นปลอมตัวเป็น ยมทูตภาคสนามกลางๆ ตนหนึ่ง

เขาพิจารณาที่อยู่ของไซค์ เป็นที่อยู่ที่น่าสนใจโดยแท้

ไซค์ที่มีได้อาศัยอยู่ในบ้าน หากแต่เป็นสุสานบนเนิน แบ่งขายเป็นที่ดินเป็นแปลงเล็กๆ กันอาณาเขตด้วยรั้วสูง ดูจากขนาดของเนินเขาแล้วน่าจะแบ่งออกมาได้ราวสามสิบแปลง ล้อมรอบด้วยต้นไม้สีเขียว ถัดไปอีกหน่อยเป็นนพาร์ทเมนต์ธรรมดา แม้ต้นไม้โดยรอบจะไร้ใบ แต่กิ่งก้านใหญ่หนาทึบทำให้ที่ดินตรงนี้มีชีวิตความเป็นส่วนตัวพอสมควร แปลงที่ดินเล็กจิ๋วของไซค์ที่มีเถาไม้เลื้อยสีดำและสีเขียวจนมองไม่เห็นรั้วโผล่ดั้งเดิม มีเพียงประตูไม้ลวดลายงดงามสีดำสนิที่ไม่มีต้นไม้เกาะ เอะเรบัสจับมือไซค์แต่ละประตู ลือคอสูที่ประตูสัมพันธ์ได้ถึงนายกิลคลายออก ระหว่างนั้นเพื่อนบ้านของไซค์เดินผ่านมาพอดี เห็นสภาพอ่อนแอของไซค์แล้วอดเอ่ยไม่ได้

“อีกแล้วหรือ โธ น่าสงสารจริงๆ”

“อีกแล้ว? เขาป่วยบ่อยหรือ?”

“เกือบทุกสัปดาห์เลย แปลกใจว่าทำไมที่ทำงานถึงยังเก็บเขาไว้”

“เขาทำงานดี” เอะเรบัสเอ่ยเสียงต่ำ พยายามกลืนอารมณ์ด้วยยังไม่อยากเผาบริเวณนี้ให้ราบในพริบตาด้วยโทสะชั่ววูบ เขาเมินอีกฝ่ายก่อนพายมทูตในอ้อมแขนเข้าไปภายใน

“ไม่เลวทีเดียว” เขาเปรยขึ้น

กลางที่ดินผืนน้อย มีโถงศพสีดำอยู่กลางดงดอกไม้สีดำสนิทอยู่โถงหนึ่ง รอบโถงมีอักษรเขียนมนตราซับซ้อนด้วยภาษายมทูตโบราณ ลายเส้นสีเงินอ่อนช้อยงดงาม จำได้ทันทีว่าเป็นลายมือของกิล จากคำที่นางเคยเล่า ทำให้คาดว่าไซค์คงนอนอยู่ในนี้แทนเตียงนอนทุกคืน ประพุดติดตั้งเป็นมนุษย์ที่เพิ่งตาย เพื่อปกป้องดวงวิญญาณที่พร่องของตัวเอง

เอะเรบัสวางร่างโปร่งลงไปโถง โฉมจริงอยากจะทำลมหวมกอีกฝ่ายลงมาให้ เพราะรู้สึกเกาะเกาะแทน แต่เห็นว่าอีกฝ่ายจริงจังกับเรื่องนี้จึงแค่ระพความต้องการนี้

ไซค์เริ่มกระสับกระส่ายทั้งที่ไร้สติด้วยความทรมาน ร่างสูงจึงโน้มหน้าลงไปใกล้เพื่อพิศดู เอ้อ เมื่อครู่ยมทูตเชื้อชาเขียวไหลใครไม่เขียว ดันมาเขียวไหลจ้วนรกต่อให้เขาคดพลังตัวเองยามอยู่ร่างแปลง แต่ยังสามารถทำร้ายอีกฝ่ายได้สาหัสอยู่ดี เอะเออะ ช่วยสักหน่อยจะเป็นไร จ้วนรกใช้ปลายนิ้วปรับสมดุลในร่างให้อีกฝ่ายแต่พองาม

ไซค์ที่ยังไร้สติเริ่มส่งเสียงครางเบาอย่างสบายตัว ร่างกายที่แข็งเกร็งเริ่มผ่อนคลายออก เขาบิดกายให้หันอนหงาย มือสองข้างยกขึ้นมาประสานกลางอกตามความเคยชิน ร่างสูงเห็นแล้วเลิกคิ้ว

โฮ ท่านอนประหนึ่งเทวดาในความคิดของเหล่ามนุษย์โดยแท้ พอเห็นพลังวิญญาณอีกฝ่ายเสถียรดีแล้ว มือแกร่งจึงค่อยๆ เลื่อนปิดฝาโลงแน่นไว้เล็กน้อยเหลือที่พอให้อีกฝ่ายใช้มือเลื่อนเปิดออกได้ยามที่ตื่นแล้ว ก่อนมองรอบอย่างสนใจ

ที่อยู่ของเขาเป็นปราสาทกว้างใหญ่ ทอดตามองออกไปเห็นทิวทัศน์กว้างไกลสุดสายตา จึงไม่เคยอยู่ในที่เล็กๆ ปิดล้อมทุกด้านอย่างนี้มาก่อน

สวนนี้เล็กก็จริง แต่จัดวางเครื่องเรือนอย่างพิถีพิถัน ของทุกอย่างจัดเก็บอย่างเป็นระเบียบ ไม่น่าเชื่อว่าที่เล็กขนาดนี้ยังสามารถมีพื้นที่สำหรับห้องน้ำหนึ่งห้อง เคาท์เตอร์ครัวเล็กๆ โต๊ะหนึ่งและเก้าอี้สองได้โดยไม่อึดอัด สวนโล่งสะอาดตาเพราะข้าวของต่างๆ ถูกเก็บไว้ในตู้ที่มสานอยู่ในรั้วต้นไม้ด้านข้างได้อย่างเหมาะสม

เขาพิจารณามองเหล่าดอกไม้สีดำ สีเทาและสีเงินหลากโทนอย่างสนใจ ทุกต้นได้รับการเอาใจใส่อย่างดียิ่ง ไม่มีใบใดที่เหี่ยวเฉา ได้รับการตัดแต่งจนเป็นทรงงาม เห็นได้ชัดว่าไซค์ทำสวนเป็นงานอดิเรกเหมือนกัน

ร่างสูงยกมือขึ้นแตะคางครุ่นคิด แม้มยมโลกจะแทบไร้สีสัน หากยังมีดอกไม้ที่มีสีจัดจ้านอยู่บ้าง อย่างน้อยในสวนหลังปราสาทยังมีดอกไม้สีแดง พ้าและม่วงอยู่มากมาย อยู่ๆ ก็นึกสนุก เอื้อมมือทะลุมิติคิดว่าพืชหัวที่มีดอกสีแดงจากสวนที่ปราสาทออกมาต้นหนึ่ง พร้อมกับคนโทสีน้ำเงินสอดใส่ น้ำอยู่ครึ่งหนึ่ง ค่อยๆ หย่อนพืชหัวนั้นลงไป วางไว้ที่โต๊ะเตี้ย แล้วหายวับไป

ไซค์นอนนิ่งในโลงไม่รู้กาลเวลาไปอีกหนึ่งวัน ยามเหนียวร่างไหลหน้าพื้นขอบโลงขึ้นมาอย่างอ่อนเปลี้ย สิ่งแรกที่เห็นคือดอกไม้สีแดงสดดูเฝ้ายวนตั้งเด่นอยู่บนโต๊ะสีดำสนิท เห็นแล้วชวนใจเต้นระรัว ในโลกหลังความตายที่ทุกสิ่งแทบจะเป็นสีขาวดำแห่งนี้มีดอกไม้ที่มีสีสันเช่นนี้ด้วยหรือ? สุขดยอดไปเลย!

นี่ต้องเป็นดอกไม้พันธุ์หายากแน่ๆ ว่าแต่ถ้าใครเป็นผู้เอามาวางเล่า?

เมื่อนึกย้อนกลับไปที่ตะครุบหมวกจนกลิ้งตกลงจากอ้อมแขนของ เอเรบัสก็จำอะไรไม่ได้อีก นึกถึงเรื่องนี้แล้วใบหน้าก็ร้อนผ่าว รู้สึกร่างกายร้อน ชอบบด แม้จะลืมนึกไปหลายเรื่องแต่เขายังจำสัมผัสของอีกฝ่ายได้ กลืนกายหอมกรุ่นยัง อยู่ในความทรงจำ

โอ...นี่มันความรู้สึกอะไรกันนี่

เป็นยมทูตมาแล้วสามร้อยปี ทุกวันมีแต่ความราบเรียบไร้คลื่นลม อารมณ์ ความรู้สึกแทบจะไม่มีแล้ว แต่ตอนนี้หัวใจที่ไม่คิดว่ามีอยู่กลับเต้นอย่างบ้าคลั่งเหมือน ทะเลบ้าพายุโหม

อา ลืมไปว่าหัวใจของคนตายไม่เต้นแล้ว ขอเอ๋ยถึงอย่างอุปมาแล้วกัน

ขณะจมอยู่ในนาวังคริดคิดถึงเอเรบัส ไชคท์ก็สะดุ้งโหยงเมื่อได้ยินเสียงบางอย่าง พุ่งทะยานฝ่าอวลีในอากาศอย่างว่องไวและทรงพลัง ตามด้วยเสียงกระตุกหักจากที่สูง เหนือศีรษะ และเสียงกริรร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดของค่างควาอสูร

พื้วววว!

กร็อบ!

ฮ้ากกกก...ฮ้ากกกก!

กรุบๆ

ไชคท์อ้าปากค้างไปแล้ว เมื่อครู่เห็นเต็มสองตาว่าดอกไม้สีแดงแสนสวยพุ่ง ทะยานขึ้นไปกว่าสามสิบลเมตรกลางอากาศเพื่อตะครุบจับค่างควาอสูรที่บินผ่านช่อง ท้องฟ้าในสวนแห่งความมืด

ยามนี้เกสรอันละเอียดบอบบางของมันกลายเป็นพินแหลมคมขบเคี้ยว ค่างควาอสูรทั้งเป็นอย่างเอรีตอรัยก่อนกลืนลงลำตันไป ลำตันไม่อ้วนป่องขึ้นเลย ประหนึ่งว่าค่างควาถูกกลืนหายเข้าไปในมิติอื่น

ไชคท์จิกนิ้วกับขอบโลงจนข้อนิ้วซีดขาว ว้าว! ดอกไม้เ็น้อย่างมากตะครุบ แมลงกินเองเดือนละสองสามตัว แต่เจ้าต้นนี้ช่างโหดนัก พุงจับได้กระทั่งค่างควา!!

“แจ่มแจ๋วที่สุดเลย!”

ยมทูตหนุ่มตื่นตื่นจนเผลอขึ้นมาในโลง ลืมความเจ็บป่วยไปสิ้น!

ความในใจตัวละคร

ฉันทัน: ร้อนแรงมากเลยนะ เจอกันไม่กี่ทีก็ซิกแซกแล้ว ตั้งใจหรือเปล่าเนี่ย

ไซคท์: ตั้งใจขนาดแล้วยังไงเหรอ?

กิลิ: คุณมักเขียนคะ เด็กคนนี่ของข้าเป็นเด็กดี อย่าเอาความคิดส์ปดนสิบแปดบวกลใส่ให้เขาอะ!

ความในใจตัวละคร

ฉันทัน: ร้อนแรงมากเลยนะ เจอกันไม่กี่ทีก็ซิกแซกแล้ว ตั้งใจหรือเปล่าเนี่ย

ไซคท์: ตั้งใจขนาดแล้วยังไงเหรอ?

กิลิ: คุณมักเขียนคะ เด็กคนนี่ของข้าเป็นเด็กดี อย่าเอาความคิดส์ปดนสิบแปดบวกลใส่ให้เขาอะ!

กิลิ: ฉากล้มนี้มาตรฐานเหลือเกิน ไม่มีความคิดสร้างสรรค์เลย

ฉันทัน: รู้แต่ไม่แคร์ เขียนแล้วฟินเป็นพอ

จ้าวรอก: ข้าเห็นว่าเจ้าเขียนไปอ้อมไปเหมือนคนบ้า

ฉันทัน: ไม่ดีเหรอ เป็นโอกาสอันดีที่ได้ถึงเนื้อถึงตัวกันก่อนเวลาอันควร เห็นนะว่าท่านแอบดูขนาดเขาอะ

จ้าวรอก: ยาวดีแล้วงอนด้วย มองหน้าใกล้ๆ ก็พอดูได้ ไม่น่าสวมหมวกเลย อะแหม่ม (เริ่มรู้ตัวว่าพูดความในใจออกมา) หน้าจืดๆ

อย่างนั้นสวมไว้เถอะ จะได้จำได้ง่ายๆ

ฉันทันกับกิลิ: อ้อเหรอ

3

ขลุ่ยขลุ่ยกันในห้องอ่านหนังสือ

หลังจากพักผ่อนเรียบร้อยแล้ว ไชคท์ก็กลับไปทำงานแต่เช้าเหมือนเคย เขาพยายามตั้งใจทำงานเหมือนกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น แต่อดไม่ได้ที่จะดิ่งปีกหมวกลงมาต่ำกว่าเคย

แม้เหตุการณ์เมื่อวันก่อนจะเป็นเรื่องสุดวิสัยและเอเรบัสมีเจตนาบริสุทธิ์ มิได้คิดเป็นอื่น อีกทั้งเพื่อนร่วมงานต่างพากันเลี้ยงไม่เอ่ยถึงเรื่องนี้เพราะใส่ใจความรู้สึกของเขา แต่ไชคท์ก็ยังรู้สึกอายกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและรู้สึกผิดที่ดึงเสื้อของเอเรบัสจนฉีกขาดต่อหน้ามทูตทั้งหน่วยงาน

“เขาไม่น่าถือโกรธอะไร ตอนนั้นสีหน้าเขาไม่เปลี่ยนแปลง ซ้ำยังใจดีอาสาพาเจ้ากลับบ้านอีก แต่ถ้าเจ้ายังไม่สบายใจ พอเจอหน้ากันก็ขอโทษสิ” อาควอนปลอบ

“อย่าคิดมากเลยไชคท์ เอาความกังวลมาทุ่มทำลายด้วยการเขียนตารางงานเถอะ!” เวเลซา เพื่อนอีกคนหนึ่งปลอบได้ถูกจุดมากกว่า ไชคท์จึงก้มหน้าก้มตาเขียนตารางงานอย่างจริงจังยิ่งกว่าวันไหนๆ

ตอนสาย เอเรบัสเดินเข้ามาในหน่วยตารางงาน ยมทูตสาวพากันขมำยตาไปรยเสนห์ให้เป็นแถว บางตนใจกล้าถึงกับจงใจทำปากกาขนนกในมือหล่นลงพื้นต่อหน้า หากเจ้าตัวไม่แม้แต่จะเหลือบตามอง ขนนกบางก้านถูกเหยียบจนหัก ยมทูตร่างสูงเดินก้าวยาวๆ ไปที่โต๊ะของไชคท์ซึ่งอยู่ด้านในสุด

“ไกลจริง ช่วยย้ายออกมาอยู่หน้าห้องหน่อยสิ เราชี้เกี่ยจเดิน”

“ด้านหน้าครึกครื้นเกินไป ไม่มีสมาธิ” เวเลซา หนึ่งในทีมตอบ